

Tanárképzős sikerek

Április 5-7-ig rendezte a Győri Tanítóképző Főiskola a pedagógusjelöltek Országos Összetett Honvédelmi Versenyét 20 pedagógusképző intézmény részvételével.

A verseny jó szervezésben, ideális időjárás mellett került lebonyolításra. A kiemelt erőviszonyok miatt minden korábbi versenynél szorosabb küzdelem alakult ki az összetett pontversenyben, de az egyéni és csapathelyezések megszerzéséért is.

A végig nyitott, rendkívül izgalmas pontversenyben végül a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola csapata bizonyult a legjobbnak, megelőzve riválisait: a Győri Tanítóképző Főiskolát és a Szombathelyi Tanárképző Főiskolát.

A quőztes csapat tagjai: Nők: Gál Judit, Garzó Erika, Kósa Erika, Búcsuházi Mária, Rácz Edit, Szűcs Judit, Draho Éva.

Férfiak: Dombi János, Farkas Tamás, Simon Lajos, Vajda Rudolf, Somodi László, Dancsa Bálint, Hegyes István.

A versenyben minden csapat tag tudása legjavát

adta, mindnyájan dicséretet érdemelnek. Külön ki kell emelnünk Hegyes István és Búcsuházi Mária eredményét, akik az eredményes csapatmunkán túl egyéni győzelmiükkel bizonyították jó felkészültségüket, valamint Gál Judit teljesítményét, aki a női akadályváltó során a legjobb egyéni eredményt érte el.

Részletes eredmények: 1500 m fegyveres terepfutás: 1. Búcsuházi Mária, 3000 m fegyveres terepfutás: 1. Hegyes István.

Fegyveres terepfutás női csapat: 3. JGYTF (Búcsuházi, Kósa, Rácz, Szűcs.)

Fegyveres terepfutás férfi csapat: 3. JGYTF (Hegyes, Dombi, Farkas, Dancsa.)

Párbajlövészet női csapat: 3. JGYTF (Draho, Gál)

Párbajlövészet férfi csapat: 5. JGYTF (Hegyes, Vajda, Simon.)

3X400 m akadályváltó, női: 2. JGYTF (Gál, Draho, Garzó.)

3X400 m akadályváltó, férfi: 4. JGYTF (Simon, Somodi Vajda.)

Összetett pontverseny: 1. Juhász Gyula Tanárképző Főiskola 106 pont.

Színvonal is, mennyiség is

Tallózás a Közgáz-kiadványokban

Egy egyetlen értékmérője nagyon sok dolog lehet. Az ott tanító tanárok tudományos munkája, a megszerzhető diploma nemzetközi rangja, az egyetemen folyó kutatómunka stb. A felsőoktatási intézmények politikai-társadalmi-közéleti munkájában betöltött szerepük alapján a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem, népszerű nevén a Közgáz, évek-évtizedek óta a legjobbak között van. Hozzá tartozik az egyetemet „minősítő” összetevők sorozatához az is, hogy milyen színvonalú kiadványok jelennek (jelenhetnek) meg. Az MKKE adja valószínűleg a legváltozatosabb témájú-tartalmú újságokat, közlönyöket, folyóiratokat, mennyiségben és minőségben egyaránt jóval az átlag felett.

A Közgáz című lap — a Szegedi Egyetemhez hasonlóan — kéthetente, nyolc oldalon jelenik meg. Kiemelkedő jelentőségű politikálása. Az egyetemi reformkísérletek állandó figyelemmel kísérése mellett a „nagypolitikával” is foglalkozik. Rendszeresen készítnek interjúkat a lap munkatársai a POLVAX (régén POLTAR) vendégeivel, politikusokkal, tudósokkal. Az egyetemi-, kari tanácsülésekről szóló tudósítások általában a vitákat, hozzászólásokat helyezik előtérbe a protokolláris részsel szemben. Gyakori a lapban a színház- és filmkritika, a szépirodalom — jelentkezők híján — kis terjedelemben, ritkábban olvasható.

Két és fél éve, 1981. őszén indult útjára a *Periszpók* című időszakos kiadvány, az egyetemi élet bemutatásával. A Gondolat-jelhez hasonló tematikájú *Periszpók* jelenleg a 18. számnál tart. Számai egy-egy témakört fognak át (téli népművelési gyakorlat, a képzés reformja, ifjúsági parlament, „a hallgató megszólal”, a KISZ határozatainak vitája stb.) Eddigi legsikeresebb összeállítások: a legjobb TDK-dolgozatok kivonatának közlése és a Rajk László szakkollégium bemutatkozása.

Utóbbinak külön kiadványai is vannak. A *Szaklap* a 80—100 tagú szakkollégium tudományos-politikai munkájáról ad számot. Őt évek kezdődött meg a szakkollégiumi füzetek kiadása. Ezek válogatások egy-egy kiemelkedő sze-

mélyiség nehezen hozzáférhető műveiből, a róluk írott tanulmányokból. A *Periszpók*hoz hasonlóan a 18. számnál tartanak. A névsor itt magáért beszél: Bretter György, Pierre Bourdieu, Szilágyi Domokos, Louis Althusser, Bibó István, Erdei Ferenc, Novozsilov, Lukács György, Kardos László, Németh László, António Gramsci, Ernst Bloch, Jársi Oszkár, Hervay Gizella, Kenneth J. Arrow, Hajnal István, Szabó Dezső, Kós Károly. A 150—200 példányban megjelenő füzeteket a kiadás után szétkapkodják, így „eredeti” szinte lehetetlen szerezni, de többé-kevésbé rendszeres az utányomás.

Hetente jelenik meg a *Klubközölny*, a Közgáz-klub hetilapja. Ez az egyetem legnépszerűbb — mert legfrissebb, közérdekű eseményekre koncentrált — kiadványa. Majdnem mindig vitát kavartak a politikai vitaköröket (POLVAX, POLTAR) beharangozó előzetesei.

Az egyedüli remittendával (el nem adható példányokkal) számolni kényeszerű kiadvány az *Egyetemi Szemle*, a tanulmányokat közlő folyóirat. A diákok szerint alpanyag lenne, a baj inkább a konzervatív szerkesztésben keresendő.

A *Közgáz évkönyv '82* praktikus tudnivalókat tartalmaz az egyetemről. Nehéz elmondani, hogy mi mindennel foglalkozik, maradjunk annyiban: az egyetemi élet egy éve A-tól Z-ig. A '83-as évkönyv most van nyomdában. Az alkalmi kiadványok sorából néhány: *Gondolatok az egyetemi reformról* (a felsőoktatási reformtervezet előkészítése), *Göz-gazdász* (negyedszázd egyetemi humor, például Farkasházy Tivadar és Föld S. Péter közgazdászok írásai), *Szilveszteri Szag-lapok* (a Rajk László szakkollégium lapjának különkiadása).

Tervezik egy új folyóirat indítását is. *Utak* címmel. A KISZ-bizottság önértékelés, támogatás nélkül vállalná a kiadását, de az engedélyt még várta magára. *Utak* — ez jelzi a vitára, a lehetőségek számbavételére való hajlamot. Beférne még ez a tervezett kiadvány a Közgáz lapstruktúrájába, sőt, hiányzik...

MÓROCZ KÁROLY

„Kérdezz — felelek” egy hétfő estéről

— *Hogu tetszett a koncert?*

— Kicsit többet vártam és nem elsősorban az LGT-től. Azt hittem, a közönség lesz jobb és együtt majd nagyobb hangulatot fognak illetve fogunk csinálni. Azt hiszem, a közönség épp az utolsó néhány szám alatt kezdte megtalálni, érezni magát: jó lett volna, ha igazából akkor kezdődik a koncert...

— *Aztán mit csináltak?*

— Elmentünk a Szeged Étterembe beszélgetni egy kicsit.

— *No és miről beszélgettetek?*

— A svájci órákról, különös tekintettel a schaffhauzeni gyártmányokra, bűdös és szálkás halakról, zöld és rózsaszín szemüvegekről, a fény fülbevalóiról való visszaverődésének vitás kérdéseiről, moszkvai fogókürről, cicákról és összetört tojásokról, de soroljam még?

— *Persze, persze, hallatlanul érdekes, amit mondasz.*

— *Ja és beszélgettünk lemezekről, melyek, mondjuk,*

csak Budapesten kaphatók és máshol nem az országon belül, néhány régi koncertről, de a búvárkodástól a gyermeknevelésig, a politikáig igazán mindenről szó volt. Közben végig kostoltuk egymás vacsoráját, ettünk egy tányérből egyszerre ketten, volt aki elegánsan vágta a sült húst késsel és villával — egy darab szalvétán —, de hadd ne mondjam tovább.

— *Te, és ŐK milyen emberek?*

— *Hogyhogy milyen emberek? — Épp olyanok, mint Te vagy én, egyszerű emberek: csak mondjuk, ha nem hívnák őket Presser Pincinek, Solti Janikának, Jamesnek, Faternek, Dzs Lacinak, B. Tóthnak, Királynak, stb. hanem mondjuk Bilhal Mártinak, Ótott Ildinek, akkor Te most nem kérdeznél ennyi hülyeséget és talán nem tünne olyan hihetetlennek az egész, hogy 1984. április 16-án este néhány órát VELÜK beszélgettünk és sétáltunk itt Szegeden.*

— *Hogu a csudába kerültek Ti közéjük?*

— *A koncert után egy*

„Primadonna” néven futó háziasrúknak minden üvöltözése ellenére citerázó lábakkal bár, de mégis várakozni mertünk az öltözőjük előtt autogramokért. Mivel korábban intenzív papírrepülőgép-készítési tanfolyamon vettem részt öt éves unokaöccsimmel, villámgyorsan készítettünk három repülőt és néhány perces gyakorlat után egy óvatlan pillanatban beröpítettük őket az öltözőbe... A tollat már mi vihettük be utánuk.

Valahogy elkezdünk beszélgetni és először nem akartuk elfogadni Solti meghívását, hogy tartsunk velük a Szeged Étterembe. Aztán mi álltunk elő azzal a javaslattal, hogy iójienek el inkább hozzánk, csinálunk nekik tojásrántottát. Ne vedd nagyképűségnek de azt hiszem, tényleg az egyedüli objektív akadály, hogy nem jöttek el végül is, az volt, hogy sokan voltunk hús tojásra. Hát egyszerűen ennyi az egész, a többi már tudod.

Kérdezett és válaszolt:

GULYÁS MÁRTA

Hogyan vizsgálod, első évfolyam?

A prolog

Öt héttel ezelőtt kezdődött. Először álomban jelent meg. Hatalmas asztalnál ült. Az oldalát fojtá és eltátotta a száját. Nem akart bekapni, de nagyon szigorúan nézett. Felemelte az ujját és rám mutatott. Melegem lett, egy hang se jött ki a torkomon.

Egy hét múlva verejtékben úszó tessel ébredtem. Odakint ragyogott a nap és szépek voltak az emberek. Három hete kifüggesztették a választható időpontokat. Újabb keserves éjszakámba került.

Aztán még kétszer két napig gyötrődtem. Nem tudtam, mihez kapjak... a Tiszta is áradni kezdett...

A közjáték

Felkelsz reggel (vagy már

fent vagy), azután elindulsz. A bizonytalanságba.

Az epilóg

Szólitának. Bemész az ajtón. Te következel. Első Évfolyam!

Hangok az évfolyamból

SZ. E.: Úgy érzem, nekem már minden mindegy. Nem érdekel semmi.

K. K.: Nem szoktam idegkedni, ami kár, mert talán ez elvezetne a tanuláshoz.

P. Á.: Lerágom a körmeim, olyan ideges vagyok.

H. SZ.: Előtte tanulok, utána berúgok.

SZ. G.: Vizsga előtt sosem megyek fodrászhoz.

M. R.: A francia forradalmárokhöz hasonlóan ezt ismételtetem magamban: Ça ira! (Menni fog!)

G. A.: A legbájosabb mosoly-kifelé. Közben belül tisztá ideg vagyok és azért szorítok, nehogy U.V.-m legyen.

M. N.: Jót alszom előtte. SZ. E.: Egész éjjel azon drukkolok, hogy felébredjek az óracörgésre. Így aztán egy percre sem merem lehunyni a szemem.

H. Á.: Jól beregelizek és mellőzők minden ajzószert. A hajnali felesemet is.

K. E.: Nem eszek annyit, mint mások és megszűnik a tenyér izzadásom.

S. J.: Vizsga előtti délután elmegyek moziba...

T. P.: ... én este TV-t nézek...

O. L.: ... ilyenkor már kizárólag Grimm-meséket olvasok...

SZ. E.

Miskolcon jártunk... (1.)

...a negyedéves matfizesek évfolyamkirándulásán. TTK-s mércével nézve sem volt sikeretlen kiruccanás, az én BTK-s szememben pedig kivételesen jónak tűnt. Ugyanis a BTK-n ritkán szerveznek ilyen évfolyam- vagy akár csoportkirándulást.

Az, hogy Miskolcon voltunk, némileg pontatlan meghatározás. Alaposan leszűkítve: a miskolci Egyetem városban laktunk, a város környékén pedig kirándultunk, túráztunk. Néhányan ezen a kiránduláson szereztük életünk első tapasztalatait az igazi túrázásról. Eletter szót. Mindig is tudtam — mivel egészségünk nem győzik eleget hangsúlyozni —, hogy a gyaloglás, az nagyon egészséges dolog. Főleg a természetes szépségeit csodálva, a városi rossz levegőtől kimenekülve. Már az első napon tettünk egy kisebb sétát a buszmegállóig, onnan — ezen a város hosszúsága miatt szinte kötelezően tájfellegűvé vált járművön — néhány kalandos átszállás után *Lillafüredre* érkezünk. Néptelen, csöndes, a borongós idő miatt melankóliát sugalló volt a Hámori-tó szép környéke. A tiszta levegő kellette kirándulási kedvet még a hűvös bükki szellő sem tudta elfújni.

Másnap már napfény is csalogatott bennünket, feledtetve velem az óvatosságot a „túrázás, túra” fogalmak kapcsolatában. Miután én, a bölcsész kibic csak vendégként vettem részt az évfolyam kirándulásán nem kérhettem a túra útvonal módosítását, amelyet a „vezeték” előző este a halászcserda otthonos, sörös-boros hangulatában elhatároztak. Pedig ekkor még nem is sejtettük, milyen megpróbáltatások várnak ránk. A déli-élelti kellemes idő mindannyiunkat optimistává varázsolta: 25—30 kilométeres táv csak nem árt meg! Megártott. A lábunknak és a test minden porcikájának, amely a mozgásban kooperál a futóművekkel. Útvonal: *Miskolc* (egyik vége — másik vége), *Lillafüred* — eddig, sőt, közikvántra *Omassáig* buszon, innen pedig lábuszon, közérthetőben az apostolok lován. Amint elindultunk gyalog, feltűnt — főleg az alföldieknek —, hogy az előtűnik haladó dőlésszöge egyre meredekebb. A beszélgetés alábbhagyott, helyette csendes *zihálás* hallatszott innen-onnan. Fülemben enyhe pattogást észleltem és meg-

dicsértem magam: milyen jó, hogy nem az edzőcipőben jöttem el, mert az a cipő még biztosabban feltöri a lábam. A kilométereket falva, egyre fásultabban, egyre gépiesebben rakosgatuk lábunkat, néhányan le is maradtunk a lelkes élgárdától. Mire felértünk a csúcsra (*Tar-kő, 940 méter*) már csak azon az értelmes dologon gondolkodtam, hogy ki a fene hordta a turistaútra ezt a sok követ. A vastag avar alól ugyanis csak ritkán fehérlettek elő, s így jóízűeket bukdácsoltunk. Jól kimelegedve másztunk fel a tar kövekre. Ez külön élmény volt, mert párnákat nem hoztunk és mivel az idő is esőre állt, hideg is volt, leülni fix felfázás reményében lehetett csak. Némiképpen kipihenve a fáradsalmakat idéztem fel magamban az út szépségeit: a hóvirágmezőket, az utunkat az avar alatt bujkálva kísérő csermely játékosságát (csak egyszer kellett kiborítanom a cipőmből a vizet), a fák ember nem háborgatta méltóságát, amely így, korra tavasszal még komolyabbnak tűnik. Az uralkodó szín a rőt és barna, de már érezni a változást, a zöld szín közeledtét. Szerencsére mi azért nem a hegyekben vártuk meg, míg kitavasodik. Hajtott bennünket a hideg is, amint a csodálatos *Ős Erdőn* keresztül megindultunk a *bánkúti* turistaház felé. Meghatott, de még is ijesztett az ember nem bántotta erdő független élete. A *reformkor* idején határozták el, hogy az erdőnek ezt a csodálatos részét ember ne háborgassa többé, éljen a maga törvényei szerint. Sajátos hangulatot áraszt az élő famatuzsálemek között a földön fekvő látni halott társait, amelyek az örök átalakulás törvényének alávetve lassan porladoznak, hogy tápanyagjaikkal segítsék a további burjánzó életet. Ez mind nagyon magasztos, gondoltuk ott néhányan, de azt is jelenti, hogy emberi település, innen elég messze lehet! Jól számítottunk. Még jó néhány kilométer szökőcselés-bukdácsolás után jutottunk el a turistaházhoz. Végre előbújhatott belőlünk a kényelmesség: sörök, üdítők kerültek az asztalokra, még enni is lehetett és még a fából faragott, mások keménynek tűnő székeket is kényelmesnek véltük. De nem sokáig! A harci jelszó elhangzott: emberek, még 10 kilométer van hátra, haladni kell, mert ránk estele-

dik. Néhányan elborzadtunk: nemhogy tovább menni, felállni sem tudunk. Egy humánus javaslat: van rövidebb út is! Aki akar, menjen azon, sárga kereszt jelzés *Omassáig*. Így kettévált a társaság, mi heten, mint a gonoszok, térkép és egyéb turistafelszerelés nélkül elindultunk... megkeresni a sárga keresztet. Sehol nem volt: *eltévedtünk*. Ugyanis: a megjelölt fák kidöntötték és elszállították az épülő sípálya miatt. Utak pedig vittek hegyek-völgynek... Egy villanyvezeték nyomán betonúthoz érkeztünk, éljen, egy útjelző tábla! De sajnos kidőntve (örült autósok!) és kellekpen elforgatva. Teljes lehangolódottságban vándoroltunk tovább, a reményt feladva, hogy ma még másfél óras buszozás után, de saját ágyunkban feketünk le. És ekkor, feltűnt egy zöld Lada. A benne ülő pároska nem biztos, hogy örült légyottjának megzavarása miatt, de látva kétségbeesett és lerongyolódott társaságunkat, szívesen útbaigazított bennünket: *Szentlélek* át alig másfél óras út vezet *Omassáig*, onnan busz visz Miskolcra. Még jó, hogy a rövidebb utat választottuk a turistaháznál! Eljutottunk utunk végcéljához. A falu hegyilakói teljes közönnnyel és fásultsággal szemlélték a hegyről levánszorgó kis csoportot. Sokan eltévedhetnek itt, nem ritka látvány az innen-onnan időnként felbukkanó fáradt turista. Mégis élmény volt, mégis túléltük.

KACZÜR ÁGNES (Folytatjuk.)

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP és KISZ-bizottságainak lapja

Felelős szerkesztő: GRÓF RÓZA Szerkesztőség: 6720 Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 12-113 Megjelenik havonta kétszer Ára: 1.80 forint. Előfizetési díj egy évre 28.80 forint Terjesztik az intézmények KISZ- és szakszervezeti bizottságai Klajda a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat Szeged, Tanácsköztársaság útja 10. sz. 6740 Felelős kiadó: Kovács László igazgató Szegedi Nyomda Szeged, Bácsy-Zsilinszky u. 23. 672 1984. V. 9. — 1934 — ISSN: 0280-791X Felelős vezető: Dobó József igazgató